

שרוני שלנו,

בעוד יומיים בדיוק נציין 30 שנה למעבר שלנו מרחובות לרעות. 30 שנה שחלפו ביעף. ומי יאמין שכבר אחת עשרה שנים מאז נפרדנו ממך?

אחת עשרה שנים. זה גם הגיל שבו היית כשעברנו לרעות בשנת 1993. כיתה ו', הכיתה האחרונה בבית ספר יסודי. אנחנו זוכרים את התקופה הראשונה בבית החדש, הכל מסביב אתר בנייה, אבק וחומינים, ועם רדת החושך נלחצת מכל המעופפים ובכלל מהמצב ורצית שנסגור את כל הבית. קטעים מצחיקים (אולי לא לך בזמנו), שאנחנו כל כך מתגעגעים אליהם היום. אבל מהר מאד התאהבת ברעות, ורכשת לך חברות רבות.

אחר כך הגיעו החטיבה והתיכון. זו היתה תחילת תקופת ההתבגרות שלך שבה חווית, כמו כל נערה מתבגרת, תקופות טובות יותר וגם פחות. אנו זוכרים באהבה את שמיניית החברות הבלתי נפרדות שהייתן. היית מעורבת בעשייה החברתית, לקחת חלק במופעים שונים.

האישיות שלך התעצבה בתקופה הזו, הפכת להיות נערה ואחר כך אישה מצפונית, רודפת יושר אפילו עד כדי הגזמה (אנחנו מזכירים תמיד את ה"זה לא פייר" שלך). כששמת לך משהו כמטרה לא היה משהו שיסיט אותך ממנה. בטח הזכרתי את זה כבר בעבר, כשהמורה לכימיה פקפקה בבחירה שלך בתחום והטילה ספק ביכולתך להצליח במקצוע, הוכחת לה בציונים מצטיינים שהיא טועה. כך גם נהגת בצבא עם מצפון שגבל ביורמיות מוגזמת – למשל בהכנה לקורס קצינות היית צריכות לדווח על כל אירוע חריג שקרה לכם. פעם הלכת למקלחת והשארית את הנשק בחדר לחצי דקה – אף אחד לא ראה ולא שמע, אבל את דיווחת, וידעת שאת הולכת לחטוף על זה. פעם בקניון ראית שלט של מבצע על בגדים בחנות, שלא תאם את המחיר שדרשו – עמדת על כך שהדבר יתוקן לא רק לך אלא גם על הדוכן של הבגדים. כמו שאמרנו, ישרה ומצפונית עד אין סוף.

לא פעם אנחנו שואלים את עצמנו איך היית מתייחסת לעוולות שקורות היום בחברה ובפוליטיקה הישראלית. האם היית מחרישה או מעורבת?

את חסרה לנו כל כך שרוני. עם השנים דמותך הולכת ומזדקקת בזיכרוננו ואנחנו מנסים לשמר כל זיכרון עלייך. מדברים עלייך המון, מסתכלים בתמונות ובסרטונים, מספרים לנכדים – כאילו את כאן איתנו, אבל רק בכאילו...

אני מנסה להיזכר בכל מיני אנקדוטות ונזכר באחת מתקופת עבודתך באפקטיב, קומה עשרים ומשהו במגדל העגול של עזריאלי. אני חוזר מהעבודה ונוסע (אם אפשר לקרוא לזה ככה) במהירות 2 קמ"ש בפקק של איילון דרום ומתקשר אלייך, את עסוקה בעבודה ואני מבלבל לך את המוח שתסתכלי מהחלון ונראה אם תזהי אותי כשאני מאותת לך באורות של הרכב. או השעות המשוגעות שעבדת שם, ובערב ובחושך, כשהיית צריכה לצעוד לטרמינל בארלזורוב כדי לעלות שם על אוטובוס הביתה לירושלים, ליוונו אותך בטלפון כל הדרך כדי שתרגישי בטוחה.

כשסבא קוסטיה נפטר בשנת 2010 והמשפחה ישבה שבעה בקריות, לקחתי אותך יום יום מהעבודה ונסענו נסיעות ארוכות הלך וחזור. למרות הנסיבות הלא שמחות, אני זוכר לטובה

ובגעגועים את השיחות הארוכות שניהלנו בנסיעות האלו. מי בכלל העלה במחשבותיו את הרעיון הבלתי מתקבל על הדעת שתוך שנתיים וקצת את תצטרפי אליו?

ובאמת, החיים נראו אז מאירים ומבטיחים, ואז הגיעה הבשורה האיומה. החיים שלך נעצרו בבת אחת ולא חזרו למסלולם הקודם כמעט בכל התקופה שהיית חולה. היו בדרך נקודות אור ותקווה שאת עומדת לצאת מזה, אבל הן התאיידו. ואז נפרדנו ממך. את הותרת מאחורייך חלל ענק ובלתי ניתן למילוי, שעד היום אנחנו לא מסוגלים לקלוט. בתקופה הראשונה לא הבנו איך זה יכול בכלל להיות שהעולם ממשיך בדרכו ושאנשים מסביב מתנהלים כאילו כלום לא קרה. במהלך הזמן גם אנחנו חזרנו לכאילו שגרה.

היום חיינו מתנהלים בשני מסלולים שכאילו סותרים האחד את השני, השמחה והעצב קיימים אצלנו במין שילוב בלתי מובן. את צריכה לראות (מי יודע, אולי את רואה את זה מלמעלה) את ההתכנסויות אצלנו בימי שישי או בחגים ובאירועים משפחתיים – שישה נכדים ששמחים ומשתוללים בגינה, באמת שמחה ענקית. אבל לא רק אז, בעצם כל הזמן, תמיד חונקת את הגרון המחשבה שבנסיבות אחרות השמחה יכולה היתה להיות מושלמת.

לאה שניר כתבה שיר זיכרון על רס"ן יותם לוטן ז"ל מקיבוץ בית השיטה שנפל במלחמת לבנון השנייה. לשיר קוראים פני ילד. חנן יובל הלחין אותו לשיר עצוב ויפהפה. המילים נגעו לליבי. הרשיתי לעצמי לצטט את החלק האחרון בשיר עם התאמות מזעריות:

"עכשיו הציפורים הכחולות בעינייך
נעטפות בשמיכת חשיכה כגוף בלי עור
והארץ נפתחת כפצע.
זה חוק הכלים השלובים של הצעקה המרה.
וכל אחד מן הזוכרים
בוכה את מה שהיית בחייו".

שרוני, כמו שאמרתי, אנחנו לא רק בוכים אלא גם אוהבים שמחים וצוחקים את מה שהיית בחיי כל אחד מאיתנו, ונוצרים באהבת אין קץ את זכרך.

אנחנו מודים לכל אחת ואחד מכם שזוכר יחד איתנו את שרון, שכן המנטרה שלנו היא שאדם ממשיך לחיות כל עוד אוהביו זוכרים ומזכירים אותו.

אבא ואמא

אתם מוזמנים כתמיד להגיע אל ביתנו אחרי האזכרה.